சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தம்.

தொகுதி உ.] 1913-ஹு ஆகஸ்ட்டு மீ [பகுதி அ.

சித்தாந்தபரிபாஷை

என்னும்

தருக்கசோபானம்.

சத்தத்தின்கண் இலக்கணையுள்ளது. சக்திய சம்பந்தமிலக்கணை. சக்திய மெனின் ஆற்றலா லுணர்த்தப்பட்ட பொருள். அவ்வை யிரண்டுவகை.

கோளணி—குணசம்பந்தி. சிங்கமாணக்கன். ஈண்டுச் சிங்கத்திற்கே சிங்கசா திரிசிய விசிட்டத்தின்கண் இலக்கணை.

சுத்தை—இது மூவகைத்து அவையாவன:—

விட்டவிலக்கணை-மொழிக்கியன்ற பொருளைவிட்டுக் குறிக்கப்படும் பொருட் கிடனாய்ப் பிறிதொன்றை விளக்குவது. உ-ம் கங்கைக்கண் இடைச்சேரி.

விடாவிலக்கணை-கருவியின் பெயரே கருத்தாவைக்காட்டி நிற்பது. உ-ம். குதிரையா லவ்வூர்க் கொள்ளையிடப்பட்டது.

விட்டுவிடாவிலக்கணை—சொற்பொருளின் ஏகதேசத்தை விட்டு ஏகதேசத்திற்குக் கொண்டு கூட்டுள்ளது. அதாவது முன் பார்த்த பொருளையே வேறிடத்திற்பார்த்து 'அதுதானிது' என்னுமிடத்துச் சென்ற காலத்திலும் வேறிடத்திலுமுள்ள அது வென்னும் பொருளும், நிகழ்காலத்திலும் சமீபத்திலுமுள்ள பொருளும் இதுவென்னும் பதத்தின்பொருளுமாம்.

ஆகாங்க்ஷ—Mutual correspondence அவாய்நிலை. ஒரு பதந்தன்னை முடிப்பதோடு பதமில்லாதவழி முடிவுபெறாது நிற்றல். உ-ம். பசு, குதிரை, புருடன், யானை.

யோக்கியதை—Compatablity—தகுதி. ஒரு பதார்த்தத்தில்மற்றொரு பதார்த்தத்தின் சம்பந்தமின்மை. உ-ம். வன்னியால் நனைக்கின்றான்.

சந்நிதி - Juxtaposition- அண்மை, ஆவைக்கொணா என்றல் முதலியன ஒரு தொடராகக் கூறாது யாமத்திற் கொன்றொன்றாகக் கூறுவது.

வாக்கியமாவது வைதிகம், இலௌகிகமென விருவகை.

வைதிகம் - Divine - இறைவனாற் சொல்லப்பட்டது. முழுதும் பிரமாணம்.

இது மூன்றுவகை, அவையாவன:—

மந்திரகலை - உபாசனா காண்டம்பற்றி மனுதிகளடக்கித் தெய்வம் வழிபடும் வாய்மை.

தந்திரகலை—கருமகாண்டம்பற்றிப் பின்னொடுமுன் மாறுகோளின்றி யனுஷ்டித்தல்.

உபதேசகலை—ஞானகாண்டம்பற்றித் தனக்கு முதலு முடிவுமில்லாத இறைவன் தன்னின் வேறல்லாத எண்குணமுடையனாதல் முதலிய தன்மைகளைத் தானுணருமாறும் பிறர்க்குணர்த்துமாறுந்தெரிவது.

இலௌகிகம்—Human - ஆப்தவாக்கிய மாத்திரம் பிரமாணம். மற்றது பிரமாண மன்று.

ஆகம முடிந்தது.

இப்பிரமாணங்கட்கு மேலும் நையாயிகர் உபமானம், அருத்தாபத்தி, அனுபலத்தி யுண்டென்பர். அவையாவன:—

உபமானம் * ஒப்பு.

Analogy.

இருபொருளின் றன்மை யுணர்ந்தா னொருவன் அவற்றிலொன்றை யறிந்தானுக்கு மற்றதையு மவனறிந்த பொருட்டன்

---

* அலங்காரநூலுட் கூறப்படும் உவமானம் அறிந்த பொருளிரண்டினுள், ஒன்றினை யொன்றொடு ஒப்பிட்டுச் சிறப்பிப்பதாம். இந்நூலுவமானம் அறிந்த பொருளை அறியாப்பொருளை யதனோடொப்பிட்டு விளக்குவதாம்.

யையொடு சாத்திக் காட்டலாம். ஆமா என்னுஞ் சொற்குப் பொருளுணராதான் ஆவினை யொக்கும் ஆமா எனக்கேட்டுக் காட்டிற் சென்று ஒப்புமை நோக்கி ஆமா எனத்திர்மானித்தல்.

இது அநுமானத்தி லடங்கும் என்னை? அது இதற்குச்சரி இதனுடைய ஒப்புண்மையால், எது எதினுடைய ஒப்புள்ளதோ அது அதற்கொப்பாகும் என்றதனால் என்க.

அருத்தாபத்தி—பொருட்பேறு.
Deduction.

ஒருவன் பகலை விளக்குவது சூரியனென்றுமட்டும் ஒரு பயன் குறித்துச் சொல்லி யொழிந்தால், அதை யறிபவன் இரவை விளக்குவது சந்திரனென்றறிதல். இது வியதிரேக அநுமானத்தி லடங்கும்.

அபாவம் * இன்மை.
Negation.

உண்மையென்பது இன்மையென வொன்றிருந்தால் மட்டும் அறியப்படுதலானும், பொய்யென்பதே யறியாத ஒருவனுக்கு மெய்யென்பது இன்னதெனப் புலப்படாதாதலானும் இன்மையும் உண்மையைச் சாதிக்கவே யெழுந்ததாம். ஆகவே பொறிக் கிலக்காகா வுள்பொருளி னிலைமையேயாம். இது நான்குவகை. விவரம்:—

பிராகபாவம்—முன்னின்மை—Anticedent negation. சங்காரமுடிந்த காலத்து இலதாய உலகம் படைப்புக் காலத்து உளதாதல்.

---

* அபாவம் என்றதற்குச் சூன்யம் அல்லது பாழ் எனப்பொருள் கொண்டு இடர்ப்படுவர் ஒருசாலார். அபாவம் (பாவம்-உள்ளது. அ-எதிர்மறைப் பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல்) உள்ளதல்ல எனப்பொருள் படுதலின் அவ்வாறு கோடல் பெரிதுங் குற்றமாம். பொறிக்கு இலக்காகா உள்பொருளின் நிலைமையே ஈண்டபாவம். ஆகலினன்றே இதனைத் தருக்க நூலார் நான்கு வகையாய்ப் பகுப்பாராயினர். அபாவம் பாழென்பார்க்குப் பிராகபாவம் முதலியவற்றிற் பிழைக்காண்டலின் (முன்பாழாயிருந்த பொருள் பின்தோன்றுதல் கூடாமையும், பின்னிருந்த பொருள் பாழாதல் யாண்டுமின்மையும் நன்கறியக் கிடத்தலின்) அது பொருந்தாமை யறிக.

பிரதித்துவமிசாபாவம்—பின்னின்மை-Destruction. படைப்பு முடிந்த காலத்துளதாய உலகம் சங்கார காலத்திலதாதல்,

அத்தியந்தாபாவம் * முழுதுமின்மை—Absolute negation. கோடென வொரு பொருள் ஆடு, மாடு, மான் முதலியவற்றிற் காணப்படினும் முயலினிடத்து இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என முக்காலத்தும் நிகழக் காணாமையாம்.

அந்நியோந்நியாபாவம்:—ஒன்றிலொன்றின்மை Reciprocal Negation. இறைவனை வினைதொடுதலில்லை. வினையையிறைவன்றொடுதலில்லை. இப்பாவம் காட்சியிலடங்கும்

இப்பிரமாணங்கட்கு மேலும் பௌராணிகர் பாரிசேடம், சம்பவம், ஐதிகம், சுபாவ முண்டென்பர் விவரம்:—

பாரிசேடம்—ஒழிவு.

Inference by exception.

ஐந்து பூதங்களினும் ஓசைக்குப் பற்றுக்கோடாவது எது என வாராயுங்கால் நாற்றத்திற்குப் பிருதிவியும், சுவைக்கு அப்புவும், ஒளிக்குத் தேயுவும், ஊற்றிற்கு வாயுவும் பற்றுக்கோடாதலினிதறியப்படுதலின், இவையொழிந்த ஆகாயமே ஓசைக்குப் பற்றுக்கோடென வறிதல், இது உரையனுமானத்தி லடங்கும்.

சம்பவம்—உண்மை.

Coexistence.

முழுப்பொருளைச் சொன்னவிடத்து அதனுள் அதனுறுப்புமடங்கிக் கிடத்தல். ஆயிரமென்று சொல்லுழி அதனுள் நூறு அடங்கிக்கிடத்தல். இது கேவல அனுமானத்தி லடங்கும்

ஐதீகம்—உலகவார்த்தை.

Tradition.

காட்சியில் அறிய வாராதாயினும். பெரியோர் வாய்ச்சொல்லானும், அவரெழுதிய நூல்களானு மறியப்படுவது. இந்த ஆலிற் பேயுண்டு. இது உரையனுமானத்தி லடங்கும்.

---

* இம்மூன்று அபாவங்களையும் சம்சர்க்காபாவ மென்பர்.

சுபாவம்—இயல்பு.

Natural Inference.

உலக வழக்கானும், செய்யுள்வழக்கானும் அவ்வவ்வமை யத்திற்கியைந்தவாறு பலபொருட் பொதுச்சொல், ஒரு பொருளையே சிறப்புறத்தருவது. குதிரைமீதிருந்தவொருவன் கோல்தா வென்றால் தடிகொணர்ந்து கொடாது குதிரைச்சமட்டியைக் கொடுத்தல். இது காட்சி யனுமானத்தி லடங்கும். இது இருவகைத்து விவரம்.

தற்சுபாவம்:—சிறப்பியல்பு. ஒரு பொருட்கு வேறு சாதிப் பொருளினுஞ் செல்லாது தனக்கு மாத்திரையே யுரித்தாய் நிலைபெறுந்தன்மை. மா என்பது ஒரு மரம் அதுதனக் கன்னியமான இருப்பையினுஞ் செல்லாமல் தனக்குத் தலைமை யுண்டாகிய தேமா என்று பெயர் பெறுதல்.

சாமானிய சுபாவம்:—பொதுவியல்பு வேற்றுச் சாதிப்பொருண்மாத்திரையிற் செல்லாது தன்சாதிப் பொருட்கெல்லாம் ஒப்ப நிலை பெறுந்தன்மை. மா என்பது ஒரு மரம் அது தனக் கன்னியமான இருப்பையிலுஞ் செல்லாமல், தலைமையும் பெறாமல் தன்னுடைய மா என்னும் பெயரைப் பெற்று நிற்றல்.

பிரமாணமுடிந்தது.

ஈண்டு கிளந்தோதிய பத்துவகைப் பிரமாணங்களிலும் சிலவற்றையே பல சமயத்தார் ஒப்புக்கொள்வர். வருமாறு. உலகாயதர் காட்சியளவை ஒன்றையுமே கொள்வர், பௌத்தரும் வைசேடிகரும் காட்சி, அனுமான மிரண்டையும் கொள்வர், சாங்கியர் இவற்றோடு ஆகமத்தையும் கொள்வர், நையாயிகர் இவற்றோடு உவமானத்தையுங் கொள்வர், சமணரும், பிரபாகரும் இவற்றோடு அருத்தாபத்தியுங் கொள்வர், வேதாந்திகள் அவற்றோடு அபாவதத்தையுங் கொள்வர், பௌராணிகர் அவற்றோடு சம்பவத்தையும் ஐதிகத்தையுங் கொள்வர்.

(இன்னும் வரும்.)

மணவழகு.

ஆ ண வ ம ல ம்.

(முன்தொடர்பு தொகுதி-2, பகுதி-7, பக்கம்-200:)

"இத்தை விளைந்தன் மலம்."

என்று கூறியருளினர் மனவாசங் கடந்தார். அதுமட்டோ?

"எண்ணரிதாய் நித்தமாயிருண் மலத்தினழுந்தி
யிருவினையின்றன்மைகளுக் கீடானயாக்கை
அண்ணலருளா னண்ணியவை யவரா
யதனுலலகினிகழ் போகங்களருந்து மாற்றாற்
புண்ணியபாவம் புரிந்துபோக்கு வரவுடைத்தாய்ப்
புணருமிருண் மலபாகம் பொருந்தியக்காலருளா
லுண்ணிலவுமொளியதனு லிருளகற்றிப் பாசமுற்றிடுநற்
பசுவர்க்கம் எனவுரைப்பருணர்ந்தே."

என்று அளவில்லாத ஆன்மாவர்க்கம் அனைத்தும் முத்திய டைந்திடும் என்று உமாபதி சிவம் கூறியருளியதும் இவ்வுண் மையைப் புலப்படுத்துமாம். இக்கருத்தை, இந்தத் திருவிருத் தத்தின் கருப்பொருளாகக் காவையம்பலத்தம்பிரான் அருளிச் செய்த

"எண்ணிலா வுயிர்கள் இறந்து பிறந்தொருகால்
நண்ணிடு மானடி யருளா" லென்றது.

என்னுங் குறட்பா ஐயந்திரிபறக் காட்டுமாம்.

இன்னமும் "பெத்தான்மாவை நணுகி நிற்குமாதலானுசமு மின்றாமே" என்று கூறியருளிய அருணந்தி சிவந்தானே

"எல்லாமாய்த்தத்துவங் களிமைந்ததெண்ணுவுக்குன்னிற்
றெல்லாய்கன்மமெலாம் துய்ப்பித்துத்துடைத்தற்கும்பின்
னில்லாமைமுற்றுவித்து நீக்கவுங்கூடிநின்ற
பொல்லாதவாணவத்தைப் போக்கவும்புகுந்தவன்றே."

எனத்திருவாய் மலர்ந்தருளுமுகத்தால் ஆன்மாக்கள் எல் லாம் ஒருகாலத்து முத்திசேர்ந்தொழியும் என்பதே அருணந்தி

சிவத்தின் திருவுள்ளக்கருத்துமாமென்பது தெற்றெனத் துணியப்படும்.

ஆகவே மலம் கெடுமாறின்றி முத்தான்மாக்களை விட்டு நீங்கும் என்பதே சித்தாந்தம் என்பது கண்டு கொள்க.

மாயை ஆணவம் அல்ல.

ஆணவம் என்பதோர் மலம் உண்டெனக் கொள்ளவேண்டிய தென்னுக்கு? மாயையே எமது அறிவை மறைத்து நிற்கும் எனின், மாயை ஆன்மாக்களின் அறிவைச் சிறிது விளக்குதலானும், அங்ஙனம் விளக்காவழி ஆன்மா மூடத்துவம் படைத்துக் கிடத்தலானும், அந்த மூடத்துவத்துக்கு ஏதுமாயையின் வேறாகிய ஆணவமாம் என்பது செவ்விதிற் போதருமென்க. ஆன்றியும் நுணித்து நோக்குமிடத்து மாயை புறப்பந்தமும் ஆணவம் அகப்பந்தமும்போல ஆன்மாக்களைப்பந்தித்துநிற்றல் நன்கு புலப்படும். மாயை தன்னிடத்துத் தோன்றிய மாயேயங்களால் ஆன்மாவைப் பிணித்தவழி, அதன் அறிவைச் சிறிது விளக்கி, அங்ஙனம் விளங்கிய அறிவின் கண்ணே அவ்வான்மாவின் மோகாதி குணங்களுக்கு விடயமாய் நிற்றலும்; ஆணவம் ஆன்மாவின் அறிவை மறைத்து, அது மாயேயங்களால் விளங்குமிடத்து அதனை மாயாவிலாசங்களின் மயக்குதலும் உண்மையால், ஆணவம் சூக்குமபந்தமும் மாயை தூலபந்தமும்போல, ஒன்று உள்ளும் மற்றையது புறத்தும் ஆன்மாவைப் பந்தித்து நிற்கும் என்பது காண்க.

ஆணவத்தை நீக்குவது அருள்.

ஆணவ மலமாகிய இருள், இறைவன் அருளாகிய ஒளி வீசத்தன் வலிகுன்றி அடங்கும். அவ்வருளுக்கு இவ்விருளை ஓரேமுறையிற்றானே நீக்கும் ஆற்றல் இன்றாங் கொல்லோ எனின் கடவுளுடைய வரம்பிலாற்றலாகிய திருவருட்குணத்தை உள்ளபடி விளங்கினால் இவ்வாசங்கை நிகழாது. கடவுள் வரம்பிலாற்றல் உடையர் என்பதனால் அவ்வாற்றல், நிகழ்ச்சியமைதல் கூடாத அசம்பாவிதங்களையும் செய்துமுடிக்கவல்லது என்பது போதாது. கடவுளுடைய வரம்பிலாற்றல் ஒன்றைச்

சூனியமாக்க மாட்டுமோ? இரண்டு சமரேகைகொண்டு ஒரு முக்கோணத்தை அமைக்க மாட்டுமோ? கடவுளது வரம்பிலாற்றல் நிகழுந்தகுதியுடைய செயல்களிலன்றி அத்தகுதி யில்லாத அசம்பாவிதங்களிற் சென்று தொழிற்படுமென்றல் அபத்தமாமென்க. இயலுந்தகுதியில்லாதன இல்பொருளாய் "எல்லாம்" என்னும் சொற்பொருளில் அடங்கிய உள்பொருள்களுள் ஒன்றாக மாட்டாது. ஆகவே கடவுள் "எல்லாம் வல்லார்" என்னுமிடத்து அவ்வன்மை இப்பொருள்களாகிய அசம்பாவிதங்களிலும் சென்று தொழிற்படுமென வாதித்தல் நியாயநெறிக்குச் சிறிதும் அடாதென்பது காண்க. மலநீக்கம் அருட்டரிசனத்தாலன்றி அமையாதாதலின் அவ்வருட்டரிசனம் சித்திக்கப் பெறுதார்க்கு மலத்தை போக்குதல் கடவுளும் செய்யத்தக்க தொன்றன்றும். இவ்வருட்டரிசனம் அவ்வவர் பக்குவத்தளவாகவே சித்திக்கு மாதலால், அப்பக்குவத்தை ஒட்டிக் கடவுள் ஆன்மாக்கட்குத் திருவருளைத்தரிசிப்பித்து, அதுவாயிலாக அவர்களது ஞானதிருட்டியைப் படிமுறையாக விளக்கித், தமது திவ்விய பரம் சொரூபநிலையை உள்ளவாறு காட்டியருளுவர். இதனைக்காணவே ஆன்மாக்களது மலபந்தமும் விண்டொழியுமென்க.

இவ்வாணவ பந்தத்தைக் குறித்த உண்மைத்துணிவுகள் எல்லாம் குருமுகமாக அறியற்பாலனவன்றி எமது சிற்றறிவாற்றல் கொண்டு அளக்கத்தக்கன வல்ல. அங்ஙனம் அளக்கத்துணிவது பராயமாதன் முன் பழுத்த பழத்தை நிகர்க்குமென்க.

யாழ்ப்பாணம் - சபாரத்தின முதலியார்.

தமிழ்மொழியும் சிவநெறியும்.

(முன்தொடர்பு தொகுதி 2, பகுதி 7, பக்கம் 204).

பிள்ளைகள் நெடுங்கணக்குப் படித்துப் பின்னர் முதற்பாடம் இரண்டாம் பாடம் முதலிய ஏடுகள் படித்து மெட்ரிகுலேஷன் பரீட்சைக்குரிய பாடங்கள் படித்துத்தேறிப் பின்னர் பி.ஏ.எம்.ஏ. முதலிய பரீக்ஷைகளுக்குப் படித்துத்தேறி ஆசிரியராதல்போல வெவ்வேறு கீழ்ப்படி மதங்களைப்பற்றி அவ்வவற்றிற் பெறத்தக்க அறிவடைந்து, பல ஜன்மங்களில் சித்த சுத்தியடைந்து சிவஞான மெய்தி முக்தியடைவர்.

எம். ஏ. பரீட்சையிற் றேறுதற்கு ஒவ்வொரு வகுப்புப் பாடங்களும் எப்படித் தள்ளத்தகாத அத்தியாவசியமும் பயன் படத்தக்கனவுமாகுமோ அப்படியே ஒவ்வொரு மதங்களாகிய சோபான மார்க்கங்களும் தள்ளத்தகாத பயனுடையனவேயாம். ஆதலால் கன்மபரிபாகத்தால் பல திறப்பட்ட அனந்தகோடி ஜீவர் களுக் குபயோகமாம்படி உலகத்திற் பல்லாயிர மதங்களிருக்கப் பரமன் கற்பித்திருக்கின்றனன். ஆதலால் ஒருமதமும் எள்ளத் தக்கதன்றென்று கருதி அறிவதே அறிஞர் முடிவு. சைவசித்தாந் தத்தின் உண்மைத்துணிவு மஃதே.

திரு. நா. தேவாரம்.

விரிவிலா அறிவினார்கள் வேறொருசமயஞ்செய்தே
எரிவினாற்சொன்னாரேனு மெம்பிராற்கேற்றதாகும்.

சிவஞான சித்தியார்.

யாதொருதெய்வங்கொண்டீ ரத்தெய்வமாகியாங்கே
மாதொருபாகனாரேவந்தருள்புரிவர்.

சாந்தோக்கியம்.

"யதாயதோ பாஸதே ததைவபவதி"
"எப்படி எப்படி உபாசிக்கின்றனன், அப்படியே ஆகின்றனன்".

திருவாய்மொழி.

தமருவந்ததெவ்வுருவவ்வுருவந்தானாய்த்
தமருவந்ததப்பேரப்பேர் - தமருவந்த

தெய்வண்ணஞ்சிந்திப்பதியையா திருப்பரேல்
அவ்வண்ணமகிழ்வோ னும்.

என்ற சுருதிகளும் அவ்வுண்மையை வற்புறுத்துகின்றன. ஆதலால் மதத்துவேஷங்களை யொழித்தல் நமது கடமையேயாம்.

எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் எந்தத்தொழில் செய்யும்பொழுதும் பரமேசுவரனைத் தியானித்தலும் எல்லா உயிர்களையும் தன்னுயிர்போலெண்ணி அவைகட்கு நன்மைபுரிதலும் தீமை செய்யாமையும் சைவர்க்கு இன்றியமையாத செயல்களாம். படித்தவர்களும் பெரிய உத்தியோகமுஞ் செல்வமுடையவர்களுந் தாம் கடவுளை வணங்கலாம். எளியவர்களுக்குப் போதுமான அவகாசமின்மையால் அவர்கடவுளைத் தியானஞ்செய்ய முடியாதென்றெண்ணற்க. மன உழைப்புடையரைக் காட்டிலும் தேக உழைப்புடைய வேலைக்காரர்க்கு அவகாசமுண்டு, உதாரணமாக மூட்டை சுமப்பவன் எனது (பாவச்சுமை) அஞ்ஞானச்சுமைகளை ஒழித்தருள வேண்டுமென்று தியானித்துக்கொண்டு செல்லலாம். அதனால் தெய்வபக்தி யுண்டாவதோடு பாரந்தெரியாமையு முண்டாம்; மண் வெட்டுபவன் இவ்வாறு என் ஆணவம் தீயகன்மங்களை வெட்டியொழிக்க வேண்டுமென்று தியானித்துக்கொண்டு வெட்டலாம். குப்பை தூர்க்கிறவன் இவ்வாறு என் பாசக்குப்பைகளை விலக்க வேண்டுமென்றும், கரிச்சட்டி கழுவுபவன் இவ்வாறு என் அஞ்ஞானக்கரியைக் கழுவவேண்டுமென்றும் கடவுளைத் தியானிக்கலாம். மன உழைப்புடையவன் அவன் தொழிலை நிறுத்தி யொருதியானத்தில் மனஞ் செலுத்தவேண்டும். உடல்வேலை செய்பவன் வேலை செய்யும்பொழுதே மனதிற் கடவுளைத் தியானிக்கலாம்.

சிவன் எல்லா உயிர்களினும் நிறைந்த அந்தரியாமியாதலால் உயிர்களனைத்தும் அவன் கோவில் அதுபற்றி அவன் வீற்றிருக்கும் கோவிலுக்கு எவ்வாற்றானும் இடுக்கண் விளைத்தல் கூடாது. இக்கருத்தானே பிறவுயிர்கொன்று ஊன் தின்னலைச் சைவநெறி மறுக்கின்றது.

திருநீறு.

திருநீறு, கண்டி இரண்டும் சிவசின்னங்களெனப் படுகின்றன. சர்வப் பிரபஞ்சங்களையும் இறுதியில் சங்கரித்து எல்லாமொடுக்கிய காலத்தில் எஞ்சிநிற்பவன் சிவன் ஒருவனே.

ஆதலால் திருநீறு சர்வசங்காரக் கடவுளை நினைப்பூட்டுகின்றது. திரிபுண்டரமாகத் திருநீறிடும்பொழுது மும்மலங்களையும் நீற்றி யிவ்வாறு நீறுக்கவேண்டுமென்று நினைந்து ஐந்தெழுத்தை யோதி முறைப்படி திருநீறிடவேண்டும்.

திருநீறு மும்மலங்களையு மொழித்து ஆயுளும் செல்வமும், அறிவும், கொடுக்குந் தன்மையுடையது. வைத்திய முறையாய் நோக்கில் விபூதி உத்தூளநம் அவகுண்டநம் (நீர் கலந்து உடலிற் பூசல்) திரிபுண்டரம் என்ற தாரணங்கள், உடம்பிற்படும் நோய்ச் சிற்றுயிர் தொற்றுநோ யச்சிற்றுயிர்களையும் கொல்லும். உட்கொள்ளும்பூதி வாயினுட்சென்ற புழுக்களைக்கொல்லும் புழுக்களால் உண்டாகும் நோய்கள் வராமற்காக்கும். உதாரணமாக வித்துகள் புழுக்காமல் அல்லது உளுக்காமல் இருப்பதற்கு சாம்பல்சேர்த்து வைத்தலும், புழு, அசுகுணி முதலியன வுண்டாகிய அவரை, புடல், பீர்க்கு முதலிய படர்கொடிகளுக்குச் சாம்பல் தெளித்தலும் அதனால் அவை நீங்கி நல்லபலன் தரலும் வாராமற் காத்தற்கும் வந்தபின் நீக்கற்கும் போதுமான சான்றுகளாம்.

கண்டிகை.

ருத்திராக்ஷம் மகா உருத்திரனது கண்போன்றது. அவற்றையணிந்து கொள்வது நாம் அவனருட் கண்பெற வேண்டுவதைக்குறிக்கின்றது. கண்டியின் தாரணத்தால் தேகசுகமும் நல்லறிவும் செல்வமும் சிவனருளும் உண்டாம். வைத்திய முறையாய் நோக்கில் கண்டியில் உயிர்ச்சாரசக்தி (Human Magnetism) உளதால் அதை யணிவார்க்கு உயிர்ச்சாரசக்தி மிகுத்துத் தேகத்துக்கும் மூளைக்கும் பலமுண்டாகி ஆயுளும் நீளும். இரத்த சுத்தியும் நோய் நீக்கமும் உண்டாம். உதாரணமாக, பலவிடங்களில் மகம்மதியரும், கிறிஸ்தவரும்கூட சிலநோய்கள் வாராமற் காத்தற்கும் நீக்கற்கும் ருத்திராக்ஷத்தை இரக்ஷாபந்தனம் போலக் குழந்தைகளுக்குக் கட்டி வருகின்றனர். நல்ல பலனையு மடைகின்றனர். வைத்தியர், ஜன்னி நாவரட்சி மயக்கம் முதலியவைகட்கு அதனால் கண்டாவிழ்தஞ் செய்துகொடுத்து நல்லகுணங் காண்கின்றனர்.

இவ்விருகாரணங்க ளுடையாரைக் காணுந்தோறும் அவற்றைத் தரிக்குந்தோறும் தெய்வ நினைப்புண்டாவதும் பாராட்டத் தக்கதே.

ஐந்தெழுத்து.

இச்சைவ சமயம் ஒருஜாதியார் அல்லது தேசத்தாருக் குரியதன்று. மனித ஜாதியார் அனைவர்க்கும் பொது. அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களின் வகுப்புகளைக் கருதினல் அவ்வுண்மை விளங்கும். கடவுளை அடையும் நன்னெறிகள் சிலர்க்குரியனவென்றும், சிலர்க்குரியன வன்றென்றும் கூறல் எவ்வளவறியாமை. கடவுட்குரிய அளவில் பெயர்களில் சிவன் என்பது எங்கும் நிறைந்தவன் என்று குறிக்கின்றது.

அது நெடுநாட் பலரால் தழுவப்படலானும் தென்மொழி வடமொழி, மறையாகமங்களிலும், வழக்கிலும், சிறந்து வழங்கப்படுகின்றது. பிற்காலத்து நமச்சிவாயன் என்ற பெயரும் வழங்கியது. அப்பெயர்கள் ஐந்தெழுத்தென்றே கொள்ளப்படுகின்றன.

தேவாரம்.

"பாத்திரஞ்சிவமென்று பணிதிரேல்"

"வேதம்நான்கினு மெய்ப்பொருளாவது
நாதனுமை நமச்சிவாயவே."

என்ற சுருதிகள் அக்கருத்தை விளக்குகின்றன.

அடியார்வணக்கம்.

மக்கள் அனைவரும் சிவபிரான் பிள்ளைகள், ஆதலால் அவ்வனைவரையும், நான் உடன்பிறந்தாராய்க் கொள்ளல்வேண்டும். அவருள்ளும் சிவபக்தர் யாவராயினும் அவர்பால் நாம் மிக்க அன்பு செலுத்தல்வேண்டும்.

(இன்னும் வரும்)

மறைத்திருவன் விருதை சிவஞானயோகிகள்.

சிவஞானபோத முதனூல் விளக்கம்.

அத்தியாயம். III

ஐயவினாக்களின் தெளிவு.

(முன் தொடர்பு தொகுதி 2, பகுதி 7, பக்கம் 208).

தமிழ்மொழியினின்றுமே உலகத்துள்ள எல்லா பாஷைகளும் உண்டாயின வென மறுக்க வொண்ணாத முறையில் ஸ்ரீமான் கார்த்திகேய முதலியார் "மொழிநூல்" என்னும் தமது நூலின்கண் கூறியிருக்கின்றார். அம்மொழி நூலைப்பார்க்குமிடத்துச் சிவபெருமானுடைய திருவருளின்றி முடியாதகாரியம என ஒவ்வொருவருக்கும் தோன்றாநிற்கும். சிவபெருமான் இவருக்கு நீண்ட ஆயுளைத்தந்து இன்னும் அநேக நூல்களைச்செய்விப்பாராக. மேற்சொன்ன மொழிநூலும் நம்கொள்கையை வலியுறுத்தும்.

ஆகையால், தமிழ்மொழியே ஆதியில் சிவபெருமானால் அளிக்கப்பட்ட தென்றும், தமிழ் வேதாகமங்களே சிவபெருமானால் சொல்லப்பட்டவை யென்றும், சனகாதிகளுக்குத்தென் முகக்கடவுள் கூறியதும் (ஆதியில் வேறுபாஷையின்மையால்) தமிழ்ச் சிவஞானபோதமே யென்றும், அச்சிவஞான போதம் வழி வழி முறையாக இப்போது நமக்குக்கிடைத் திருக்கின்றது என்றும், சனகாதிகளுக்கும் ஏனையோர்களுக்கும் தென்முகக் கடவுள் உரைத்தது வடமொழிச் சிவஞானபோதம் என்று சிலர் கொண்டகொள்கை வலியற்றது என்றும் காட்டினும்.

அத்தியாயம். IV

இரண்டாவது வினவுக்கு விடை.

இனி இரண்டாவது ஆசங்கையை விவகரிப்பாம்.

வடமொழிச் சிவஞானபோதம் இரௌரவாகமம் பாசவிமோசனப்படலத்தில் உள்ளது என்பது.

ஆதியில் சிவபெருமான் வேதாகமங்களைத் தமிழிலேயே சொன்னார் எனமுன்னமே காட்டினும். ஆகையால், அப்படிச்

சிவபெருமான் இரௌரவாகமத்தில் சொல்லியிருந்த போதி லும் அது தமிழில் தான் சொல்லியிருக்க வேண்டும்.

ஆரியர்களுடைய வேதமாகிய இருக்கு வேதம் அவர்கள் சிந்து நதிதீரத்தில் குடியேறின பிற்பாடு எழுதப்பட்டது. மற்ற மூன்று வேதங்களும் ஆரியாவர்த்தம் ஏற்பட்டபிற்பாடு எழு தப்பட்டன. உபநிஷத்துக்கள் தென்னாட்டுத் தமிழருடன் கல ந்த பிற்பாடு எழுதப்பட்டன. ஆகமங்கள் அந்த உபநிஷத்துக்க ளுக்குப்பின் (அதாவது தென்னாட்டிற்கு ஆரியர்கள் வந்து கிர ந்தலிபி ஏற்படுத்திக் கொண்ட தன் பின்) எழுதப்பட்டன.

ஆரியர்கள் தமிழ் அரசர்களைக் கைவசப்படுத்திக்கொண்டு ஆண்டுவருங் காலத்தில் கோவில்களில் பூசைபுரியவும் வீடுக ளில் புரோகிதம் முதலியன செய்யவும் ஆரம்பித்தார்கள். அக் கோவிற்கிரியைகளும் மனைகளில் நடக்கும் கிரியைகளும் தமிழர் களுடைய வழக்கப்பிரகாரம் நடத்திவைத்துப் பொருள் சம்பா திக்க முயன்ற ஆரியர்கள் தமிழர்களுடைய ஆகமங்களைக்கேட்டு கிரந்தத்தில் எழுதிக்கொண்டு செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். அப் படி எழுதின ஆகமங்களே இப்போது உள்ளன.

பிறகு, ஆரியர்காலத்தில் ஆரியம் கற்ற தமிழர்கள் அவர்க ளுடன் சேர்ந்து கிரந்தத்திலேயே ஆகமங்களுக்கு விருத்தி யெழுதினார்கள். தமிழில் இந்த மூலாகமங்கள் எல்லாம் இறந்து பட்டன.

ஆகையால், இரௌரவாகமம் அப்படி ஆரியர்கள் தமிழாக மத்தினின்றும் மொழிபெயர்த்ததே.

ஆகையால், அவ்வாகமத்தில் அப்பன்னிரண்டு சூத்திர மொழிபெயர்ப்பு இருந்தாலும் முதனூல் ஆகமாட்டாது.

இரௌரவாகமம் பாசவிமோசனப்படலத்தில் அப்பன்னி ரண்டு சூத்திரங்களும் இல்லையென்பது எமது துணிபு. ஏனென் றால், சிவபெருமான் வேதாகமங்களை வெளிப்படுத்தினார். அவ் வேதாகமங்களை யெல்லாம் சனகாதிகள் கற்றவர்களே; கல்லாத வர்கள் அல்ல; அப்படி அவ்வாகமங்களில் ஒன்றாகிய இரௌர வாகமத்தில் அப்பன்னிரண்டு சூத்திரங்களும் இருந்திருந்தால் அவர்கள்கற்றிருப்பார்கள். ஆகையால் இல்லையென்பதே துணிபு.

சனகாதி முனிவர்கள் வேதாகமங்களைக் குற்றமறக் கற்று அவற்றினின்றும் உண்மை தேறமாட்டாதபடியால் சிவபெருமானை நோக்கித் தவங்கிடக்க அவர்கள் எல்லாரும் எளிதில் உணரும் வண்ணம் சிவஞானபோதப் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களையும் திருவாய்மலர்ந்தார்.

மேலும், பாருங்கள் தென்முகக் கடவுள்கையில் வைத்திருப்பது சிவஞானபோதம் புத்தகமே யொழிய இரௌரவாகமம் அன்று அப்படி இரௌரவாகமம் பாசவிமோசனப் படலத்திலிருந்தால் ஆகமமன்றோ கையில் வைத்திருக்க வேண்டும். சிவஞானபோதப் புததகத்தைத் தனியாக வைத்திருக்கக் காரணம் சிறிதும் இல்லையே.

ஆகையால் அப்பன்னிரண்டு சூத்திரங்களும் ஆகமத்தில் உள்ளனவல்ல என்பது தெளிவாம்.

அல்லது, சனகாதிகள் தாம் ஆகமங்களையெல்லாம் பார்த்தோம், இரௌரவாகப் பாசவிமோசனப் படலத்தையும் பார்த்தோம், அப்படலத்தின் கண்ணுள்ள 12 சூத்திரங்களையும் பார்த்தோம், அச்சூத்திரங்களின் பொருள் விளங்கவில்லை எனக் கூறினர் என்றும் கேட்கிறோம் இல்லை. உண்மையாகவே ஆகமங்களில் அச்சூத்திரங்கள் இருந்திருந்தால் அல்லவோ அத்தன்மையான கடாநிகழும். ஆகையால் இரௌரவாகமம் பாசவிமோசனப்படலத்தில் உள்ளனவென்று கூறுவது தவறு என்பது சித்தாந்தம்.

அத்தியாயம். V

மூன்றாவது வினாவுக்கு விடை.

தமிழ்ச் சிவஞானபோதம் வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தின் மொழிபெயர்ப்பு என்பது.

மெய்கண்டாராவது, அவர் மாணாக்கர்களாவது, அல்லது அவர் பரம்பரையில் வந்தவர்களாவது சிவஞானபோதத்தை மொழிபெயர்ப்பு நூலென்றும் அல்லது பரஞ்சோதிமுனிவர் உபதேசித்தது வடமொழிச் சிவஞானபோதம் என்றும் ஓரிடத்தும் ஒருகாலத்தும் கூறவேயில்லை.

அப்படியிருக்கப் பிற்காலத்துப் பதிப்பாசிரியர்கள் தங்கள் மனம்போன போக்கெல்லாம் வடமொழியில் முதனூல் உண்டு என்று சொல்லாவிட்டால் அகௌரவம் என்று எண்ணிக் கற்பனையாகக் கூறியதே தவிரவேறன்று.

மேலும், மெய்கண்டார் சொன்ன தமிழ்ச்சிவஞானபோதம் வடமொழி இரௌரவாகமம் பாசவிமோசனப்படலத்தில் இருந்து மொழிபெயர்த்தது என்று கூறுபவர்கள், அவ்வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தையேனும் பார்த்தது உண்டோ என்றால் அதுதானும் இல்லை.

ஏனென்றால் வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தில் கடைசிச் சூத்திரத்தில்

"ஏவம்வித்யா சிவஞான போதே
சைவார்த்த நிர்ணயம்"

என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

அதனுடைய தாற்பரியம் என்னவென்றால் "மேலே சொன்ன சங்கதிகள் சிவஞானபோதத்தில் சைவார்த்தமாக நிர்ணயிக்கப் பட்டிருக்கின்றன" என்பதே

ஸ்ரீமெய்கண்டசந்தான பரம்பரை ஞானப்பிரகாச தேசிக குரு சுவாமிகள் அவர்கள் திருமடத்தில் உள்ள ஸ்ரீ ஞானப்பிரகாசரால் செய்யப்பட்ட 'சிவஞானபோத விருத்தி'யில் 12ம் சூத்திரத்துக்கு அடியில் வருமாறு கூறப்பட்டிருக்கிறது. (இவ்விருத்தி இன்னும் அச்சாக வில்லை.):—

12-ம் சூத்திரம். (பொ—ரை.) முத்தியின் பொருட்டு சதாகுருவும் சாதகப்புத்திர சமயிகளாகிய சங்கமரும் என்கிற நல்லோர்களை அடைந்து வேடத்தையும் ஆதாரலக்ஷணையினாலே வேடமெனப்பட்ட வேடதாரிகளாகிய அவர்களையும், ஆதாரலக்ஷணையினாலே இலிங்கத்தையும் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரமுதலியவற்றாலே சேவிப்பானாக. இப்படியே சிவஞான போதத்திலே சைவப் பொருட்டுண்மையை அறிக.

(இன்னும் வரும்.)

அடிசைகிழார் அ. சிதம்பரனார்.

அறுவகைச்சமயம்.

(முன்தொடர்பு தொகுதி 2, பகுதி 7, பக்கம் 220.)

இம்மதத்தினரின் கொள்கை இத்தகையதென்பது,

பரமேதுவினைசெயும்பயனேதுபதியேதுபசுவேதுபாசமேது
பத்தியேதடைகின்றமுத்தியேதருளேதுபாவபுண்ணியங்களேது
வரமேதுதவமேதுவிரதமேதுஒன்றுமிலைமனம்விரும்புணவுண்டுநல்
வத்திரமணிந்துமடமாதர்தமைநாடிநறுமலர்சூடிவிளையாடிமேற்
கரமேவவிட்டுமுலைதொட்டுவாழ்ந்தவரொடுகலந்துமகிழ்கின்றசுகமே
கண்கண்டசுகமிதேகைகண்டபலமெனுங்கயவரைக்கூடாதருள்
தரமேவுசென்னையிற்கந்தகோட்டத்துள்வளர்தலமோங்குகந்தவேளே
தண்முகத்துய்யமணியுண்முகச்சைவமணிசண்முகத்தெய்வமணியே."

என்னும் ஸ்ரீமத் இராமலிங்க சுவாமிகளின் அருமைத் திருவாக்கால் இனிது புலப்படுகிறதன்றோ? இத்திருவாக்கில் உலகாயத மதத்தினர்களின் கொள்கை கூறப்பட்டிருத்தலோடு, அவர்களுடைய கூட்டுறவு கூடாதென்று வற்புறுத்தப்பட்டிருப்பதையும் காண்க.

"உலோகாயதனெனுமொண்டிறற்பாம்பின்
கலாபேதத்தகடுவிடமெய்தி
யதிற்பெருமாயையெனைப்பலசூழவும்."

என்று ஸ்ரீமாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளியிருக்கும் பாசுரத்தில் உலகாயதமதத்தைப் பாம்பிற்கு ஒப்பிட்டிருப்பதானது அம்மதத்தின் தாழ்வையும், அம்மதக்கொள்கைகளால் விளையும் தீமையையும் சூசிப்பிக்கிறது.

இவ்வுலகாயத மதத்தினர்; தேகான்மவாதிகள், இந்திரியான்மவாதிகள், பிராணான்மவாதிகள், அந்தக்கரண ஆன்மவாதிகள் எனப் பலவகைப்படுவர்.

தேகத்தின் வேறாய் ஆன்மா வேறு உண்டென்று கொள்வதற்கு, உடம்பின் கண்ணன்றி அறிவு நிகழக்காணாமையானும், "நான் அறிந்தேன்" "நான் பருத்தேன்" "நான் சிறுத்தேன்" என்னும் பிரயோகங்களில் "நான்" என்னும் பதம் உடம்பினையே

உணர்ந்துதலானும், பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தைத் தவிர வேறு பிரமாணங்கள் கொள்ளற்பாலன வல்லவாதலாலும் "தேகமே பிர்மம்" என்று தேகான்மவாதிகள் கூறுவார்கள்.

"தேகமே பிர்மம்" என்று கூறுவதை மறுத்து "இந்திரியங்களே பிர்மம்" என்று வாதிப்பது "இந்திரியான்ம வாதிகள்" கொள்கையாகும். மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் பஞ்சேந்திரியங்களின் வழியாயன்றி அறிவுநிகழக் காணாமையானும், இந்த ஐந்து இந்திரியங்களும் முறையே விஷயங்களைப் பரிசித்தும், ருசித்தும், கண்டும், முகர்ந்தும், கேட்டும் தனித்தனி அறியும் ஆற்றலுடையவைகளாய் இருக்கின்றமையானும் "இந்திரியங்களே பிர்மம்" என்று இவர்கள் காரணங்கூறுவார்கள். இந்திரியங்களிருந்தும், பிராணவாயு அடங்கி நடக்கும் உறக்கத்தில் இந்திரியங்களுக்கு அறியும் சக்தி இன்மையானும், பிராணவாயு விரிந்துசெல்லும் சாக்கிரத்திலேயே அவை அறிகின்றமையானும் "இந்திரியங்கள் பிரமமாகாது, பிராணனே பிரமம்" என்று கூறுவது "பிராணான்ம வாதிகள்" கொள்கையாகும்.

பிராணன் இயங்கிக்கொண் டிருந்தபோதிலும் அயர்ந்து நித்திரையில் அறிவு நிகழப்பெறாமைக்குக் காரணம், அதனோடு உடன்சேர்ந்தறிவதாகிய கருவிகள் இன்மையேயாதலால் பிராணனுக்கு வேறாயுள்ள மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் "அந்தக்கரணங்களே பிரமம்" என்று "அந்தக்கரண ஆன்மவாதிகள்" தங்கொள்கை சாதிப்பார்கள்.

"என் உடம்பு" "என்கை" என்று மக்கள் வழங்குகின்றார்களேயன்றி "நான் உடம்பு" "நான்கை" என்று வழங்குகின்றார்களில்லையாதலாலும், நிலம் நீர் அனல் கால் என்னும் நான்கு பூதங்களும் சடப்பொருளாதலால் அவற்றின் கூட்டுறவாகிய தேகமும் சடப்பொருளேயாம் என்பது இனிது பெறப்படுதலாலும், பாக்கும் வெற்றிலையும சுண்ணமும் சேரும்போது பாக்கினிடத்திலுள்ள மறைந்திருந்த செந்நிறம் வெளிப்பட்டுத் தோன்றுகிறதேயன்றிப் புதுவதாக வந்து சேரவில்லை என்னும் உண்மை, "இல்லாத ஓர் பொருளிலிருந்து உள்ளதோர் பொருள் திடீரென்று தோன்றாது; உள்ளதோர் பொருள் திடீரென்று சூன்யமாய்ப்

போகாது'' என்னும் தருக்கநெறி அறிந்தார்க்கு ஒப்பமுடிந்தமையின் சடப்பொருள்களான நாற்பூதக் கூட்டுறவிலிருந்து சித்துப் பொருளான ஆன்மா தோன்றுமென்று கூறுதல் வழுவாமாதலாலும் ''தேகமே பிரமம்'' என்று கூறுவது பொருந்தாது என்று சைவசித்தாந்தம் கூறி, ''தேகான்மவாதி''களை மறுத்து ''உடம்பின்வேறாய் உயிர் உண்டு'' என்னும் உண்மையை நிலைநாட்டுகிறது. மேலும், தேகமே ஆன்மாவானால் இறந்துபோன சரீரத்திலும் நாற்பூதக் கூட்டுறவு கெடாதிருப்பதால், பிணத்திற்கும் அறிவு நிகழவேண்டுமன்றே? ஆனால் அங்ஙனம் நிகழாமையால் தேகத்திற்கு வேறாய் உயிர் உண்டு என்பது துணியப்படும். இவ்வுண்மை,

''உடலின்வேறுயிரேன்? இந்தவுடலன்றோவுணர்வதென்னில்
உடல்சவமானபோதும் உடலினுக்குணர்வுண்டோதான்
உடலினில்வாயுப்போனல் உணர்ச்சியின்றுடலுக்கென்னில்
உடலினில்வாயுப்போகா துறக்கத்துமுணர்வதின்றே.''

என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவாக்கல் வலியுறுத்தப்படுகிறது.

இங்ஙனமே, இந்திரியான்மவாதமும், பிராணான்மவாதமும், அந்தக்கரணான்மவாத மும்முறையே,

''அறிவந்தம்பொறியேயென்னில் உறக்கத்தில்அறியாவாகும்
அறிவதுமொன்றொன்றாக ஒன்றொன்றயறிவதென்னில்
அறிவுகள்ஒன்றைஒன்றங்கு அறிந்திடாஐந்தையுங்கொண்டு
அறிவதுஒன்றுண்டுஅதுஆன்மா, ஐம்பொறிஅறிந்திடாவே.''

''அறிந்திடும்பிராணவாயு அடங்குதல்விடுதல்செய்தால்
அறிந்திடாதுடல், உறக்கத்தறிவின்மை கரணமின்மை
அறிந்திடுமுதலியாகினதுநிற்கக் கரணம்போகாது
அறிந்திடும்பிராணன்றன்னை அடக்கியும்விட்டும்ஆன்மா.''

''உணர்வனகரணமென்னில் ஒன்றையொன்றுணராவெவ்வேறு
அணைதருஞ்செயல்கள்நான்கும் அறிந்தவையடக்கியாக்கிப்
புணருமுட்கரணமாக்கிப் புறக்கருவியினும்போக்கி
இணைதருமிவற்றின்வேறு யானெனதென்பதான்மா.''

என்னுந் திருவாக்குகளால் மறுக்கப்படுதல் காண்க.

இனி, இவ்வுலகாயத மதத்தினர்கூறும் "நாற்பூதக்கூட்டுறவினால் பிறப்பதே ஆன்மா" என்னும் கூற்றை மறுப்பதற்கு அவர்களுடைய உவமானமே சித்தாந்திகளுக்குப் போதிய கருவியாய் அமைவது விந்தையினும் விந்தையாம், சுண்ணும்பும் வெற்றிலையும் பாக்கும் சேர்ந்தவழி செந்நிறம் பிறந்தல்போல், நிலந்தீயனல் காலாதிய நாற்பூதங்களும் சேர்ந்தவழி உண்டாவதே ஆன்மா என்பது இவர்கள் காட்டும் உவமானமாகும். பாக்கில் இயல்பாகவே மறைந்துள்ள செந்நிறம் சுண்ணமும் வெற்றிலையும் கூடிய வழி புலப்பட்டுத் தோன்றுகிறது. அதுபோலவே நாற்பூதங்கள் சேர்ந்தவழி அவற்றில் மறைந்துள்ள குணப்பொருள் புலப்பட்டுத் தோன்றுமென்றல் பொருந்துமே ஒழிய புதுவதான குணிப்பொருள் தோன்றுமென்றால் பொருந்தாது. மேலும், சடப்பொருளான நாற்பூதங்களிலிருந்து சித்துப்பொருளான ஆன்மா தோன்றுமென்றல் எவ்வாற்றானும் பொருந்தாது. ஆகவே, சடப்பொருள்களான நாற்பூதங்களின் வேறாய்ச் சித்துப்பொருளான ஆன்மா என்பது ஒன்றுண்டு. இவ்விதம் சித்தாந்தம் ஆன்மாவின் இருப்பை ஸ்தாபித்தலோடு, பாக்கையும் வெற்றிலையையும் சுண்ணத்தையும் ஒன்றுசேர்த்தற்கு ஒருவன் வேண்டப் படுதல்போல, சடப்பொருளான நாற்பூதங்களை ஒன்றுசேர்த்து உடம்பாக்குதற்கு ஒருகர்த்தா வேண்டும் என்று கூறி, ஆன்மாவின் வேறாய்ப் பதிபொருள் ஒன்றுண்டு என்னும் உண்மையையும் புலப்படுத்துகிறது. இவ்விஷயத்தை இன்னும் விரிப்பிற்பெருகும்.

(இன்னும் வரும்.)

நாகை—ஸி. கோபாலகிருஷ்ணன்.

அன்பு.

" அன்புஞ் சிவமுமிரண்டென் பரறிவிலர்
அன்பே சிவமாவதாரு மறிகிலர்
அன்பே சிவமாவதாரு மறிந்தபின்
அன்பே சிவமாயமர்ந் திருப்பாரே."

1. அன்பு என்பது நம் உள்ளத்திலெழும் ஓர்வகையுணர்ச்சி. இவ்வுணர்ச்சி நமக்கு விஷயமாகும் பொருள்களாலுண்டாவது. சிற் சில பொருள்களை நாம் விரும்புகிறோம். வேறு சில பொருள்களை நாம் வெறுக்கிறோம். எனவே நம் உள்ளத்திலெழும் உணர்ச்சி, யிருவகையினதாய் முடியும். அவை விருப்பஉணர்ச்சி வெறுப்பு ணர்ச்சி யென்பன. இவ்விருப்ப உணர்ச்சியே 'அன்பு' என்னுஞ் சொல்லால் வழங்கப்படும். இவ்வுணர்ச்சி, சடப்பொருள்கள் மாட் டுஞ் செல்லும். உயிருடைப்பொருள்கள் மாட்டுஞ்செல்லும். மனித உயிர்கள் மாட்டுஞ்செல்லும். மற்ற உயிர்கள் மாட்டுஞ் செல்லும். இவ்வாறு நம்பிரியம் அல்லது அன்பு நிகழ்தற்குக்கா ரணம், அவ்வப்பொருள்களின் றன்மைகளே. அத்தன்மைகளென் னையென விசாரிப்பாம்.

2. ஓர் நல்ல உருவத்தைப்பார்க்கிறோம். அது நம் கண்ணு க்கு நல்ல காட்சியின்பத்தைத் தரும். அதன் பால் நம்பிரியம் நிக ழும். ஓர் நல்ல புட்பத்தைப்பார்க்கிறோம். அது நல்ல வாசனை யின்பத்தைத்தரும். அதன்பாலும் நம்பிரியம் நிகழும். அப்படி யே நல்ல சுவையின்பத்தைத் தரும் பொருளின்பாலும், நல்ல குர லின்பத்தைத்தரும் பொருளின் பாலும், நம்பிரியம் நிகழும். என வே சடப்பொருள்களி லொவ்வொன்றின் பாலும் நம்பிரியம நிகழ் தற்குக் காரணம், அவ்வவற்றுற்ற நின்ற இன்பமே. இது வே உயிருடைப்பொருள்களையும் நாம்விரும்புதற்குக் காரணம். நல்ல பசு, நல்ல குதிரை, இவற்றின் பாலெல்லாம், நம்பிரியம் அல்லது அன்பு நிகழ்தற்குக் காரணம், அவ்வவற்றுற்றரப்படு மின்பமே. அப்படியே நல்மனைவியர், நற்புதல்வர், நச்சுற்றத் தார், நல்லுறவினர், இவர் பாலெல்லாம் நம்மன்பு நிகழ்தற்குக் காரணம், இவரால் நமக்குப்போதருமின்பமே.

3. எனில், இன்பமிருக்கும் பொருள்களிலெல்லாம், நம்மன் பும் நிகழுமா? இல்லை. அப்பொருள் கட்கும் நமக்கும் தொடர் பிருந்தால் மட்டும், அவற்றின் பால் நம்மன்பு நிகழும். யாதா

னுமோரிடத்தில் ஓர் நற்கனியிருப்பதாகக் கேட்டதும், நம்பிரியம் அதன்பால் நிகழ்வதில்லை. அப்படியே, யாதானுமோர்தேயத்தில், நல்லுறவுக்குரியானொருவன், இருப்பதாகக் கேட்டதும், நம்மன்பு அவன்பால் நிகழ்வதுமில்லை. அவனுக்கும் நமக்கும், ஓர் தொடர்புண்டாய பின்னரே; நம்மன்பு அவன்பால் நிகழும். நம்மனைவியர், நம்புதல்வர், நம்முறவினர் நஞ்சுற்றத்தார், நந்தேயத்தார், என நமக்கும் அவர்க்கும் ஓர் தொடர்புண்டாய பின்னரே, அவர் பாலெல்லாம் நம்மன்பு நிகழும். வேறு அநேகர், நற்குண நற்சீலங்களுடையரேனும், நமக்கும் அவர்க்கும் யாதானுந் தொடர்புண்டாதற்குமுன், அவர்பால் நம்மன்பு நிகழ்வதில்லை. எனவே நம்மன்பு நிகழ்ச்சிக்குப் பொருள்கள்மாட்டுள்ள இன்பமாத்திரமன்றி, அவற்றிற்கும் நமக்குமுள்ள தொடர்புங்காரணமாம்.

4. மேற்கூறிய காரணங்களிலெது அதிகரித்தாலும், அதனோடு நம்மன்பும் அதிகரிப்பதாகும். பொருள்களாற்றரப்படுமின்பம், அதிகரித்தாலும், அவற்றிற்கும் நமக்குமுள்ள தொடர்பு அதிகரித்தாலும், அவற்றின்பாலுள்ள நம்மன்பும் அதிகரிப்பதாகும். எனவே தம்மாட்டு மிகுந்த இன்பமும், நம்மாட்டு மிகுந்த தொடர்புமுள்ள பொருள் எதுவோ, அதன்பாலே நம் மிகுந்த அன்பு நிகழ்வதாகும். அத்தன்மைத்தான பொருள் பரம்பொருள் ஒன்றேயாம். உலகப்பொருள்களில், எவ்வகைப் பொருள்களாற் றரப்படுமின்பமும், மிகக்குருகியதே. அதுவுந்தனித்த இன்பமல்ல. துன்பம்விரவியதே நிலைபேறுடையதுமல்ல சிறிது காலத்தில் மாறுவதே. அப்பொருள்கட்கும் நிலைபேறில்லை. அவைகள் நிலைநிற்கும்வரை யின்பந்தருமென்பது மில்லை. பரம்பொருள் இத்தன்மைத்தல்ல வென்பதை, எல்லாச்சமயிகளும் ஒப்புவர் எல்லாச் சமயங்களின் கருத்தின்படியும், அப்பொருள் என்று மிருக்கும் பொருள். அளவிறந்த ஆனந்தத்தை விளைக்கும் பொருள்,

"அண்டங் கடந்த பொருள், அளவில்லதோர் ஆனந்த
வெள்ளப்பொருள், பண்டுமின்றுமென்று முள்ளபொருள்."

என்று கூறுதற்குரிய பொருள் சிவபொருளொன்றே. இதுவேயன்றித்தாமே பன்முறை பிறந்திறந்துழலும் பொருள்களி

யாவும், அத்தன்மைத்தான பொருளன்று. அவற்றையடைந்தாரும், பிறப்பிறப்புமுதலிய துன்பத்தினையடைவரன்றிப்பேரின்ப சுகத்தினையடையார். அதனை யடைதற்குரியார் சிவபரம்பொருளையடைபவரே. இக்கருத்தினையே நம்மணிவாசகப்பெருமான்,

"துன்பமே பிறப்பே யிறப்பொடு
மயக்காந்தொடர் பெலாமறுத்தநற்சோதி
யின்பமேயுன்னைச் சிக்கெனப்பிடித்தேன்"—என்னும்

"பானினைந்தூட்டுந்தாயினுஞ்சாலப்பரிந்துநீபாவியேனுடைய
வூனினையுருக்கியுள்ளொளிபெருக்கியுலப்பிலாவானந்தமாய
தேனினைச்சொரிந்துபுறம்புறந்திரிந்தசெல்வமேசிவபெருமானே
யானுனைத்தொடர்ந்துசிக்கெனப்பிடித்தேன்"

என்றுங் கூறியுள்ளார்.

5. இனியிச்சிவபரம் பொருட்கும் நமக்கும் யாதானுந்தொடர்புண்டா வென்பதே, நம்மால் அடுத்துவிசாரிக்கற்பாலது. அப்பொருட்கும் நமக்கும் யாதானுந்தொடர்பிருந்தாலன்றி, யப்பொருளின்பால் அளவற்ற ஆனந்த மிருந்தாலும், அதனால் நமக்குப்பயனில்லை யென்பதை முன்னரே விளக்கினோம். இப்பரம்பொருள் நம்மோடு தொடர்புடைய பொருளென்பதே, நஞ்சைவசன்மார்க்கவுண்மை. நாமே பரம்பொருள், நமக்கு அன்னியமாகப் பரம்பொருளேனும், வேறுபொருளேனுமில்லை யென்னுங்கொள்கை, நஞ்சன்மார்க்கக்கொள்கையல்ல. இக்கொள்கை வுண்மையாயின், நம்பாலின்ப மிருப்பினும், அதனை நாம் அநுபவித்தலுமில்லை. நம்மாட்டு அன்பு நிகழ்தலுமில்லை. இதுவன்றிப் பரம்பொருள், நம்பால் யாதோர் தொடர்புமின்றி நமக்கு முற்றிலு மன்னியமாயுள்ளபொருள் என்னுங்கொள்கையும், நஞ்சைவசன்மார்க்கக்கொள்கையல்ல. இக்கொள்கையுண்மையாயின் எத்துணையின்பம் பரம்பொருளின் கண்ணிருப்பினும், நமக்கும் அப்பொருட்கும் யாதொருதொடர்ப மின்மையாதலால், அதனபால் நம்மன்பு நிகழுமாறுமில்லை. நமக்கும் பரமபொருட்கும், சாந்நித்தியத்தொடர்பேயுளதெனும் கொள்கையும், நஞ்சைவசன்மார்க்கக் கொள்கையல்ல. இத்தொடர்பும் ஏகதேசவியல்பினதேயாதலால், இதனால்விளையும் அன்பும் ஏகதேசவியல்பினதேயாம்.

(இன்னும் வரும்.)

V. P. காந்திமதி நாதப்பிள்ளை.

சிருட்டியில் பயக்க நிவாரணம்.

(முன்தொடர்பு தொகுதி 2, பகுதி 7, பக்கம் 212.)

"ஏயுமும்மலங்கடத்தந் தொழிலினையியற்றவேவும்
தூயவன்றனதோர் சத்தி"

என்னும் சித்தியார் அரிய பிரமாணம் மேற்கருத்தை வலியுறுத்துதல் காண்க. சிவசத்தி ஆங்காங்கிருந்து தத்துவசத்திகளை இயக்காதாயின், தத்துவங்கள் அசைவற்றிருந்துவிடும். அத்தகைய தத்துவங்களுடன் சேரும் ஆன்மாவும் தனது இச்சாஞானக்கிரியைகள் இயங்குதலின்றி யாதொருசெயலுஞ் செய்யவல்லதாகாது. ஆன்மாவின் இச்சாஞானக்கிரியைகளும் சிவசத்தியியக்கினால் தான் இயங்கித் தொழிற்பட்டுபோக்கிய வஸ்துக்களாகிய தத்துவதாத்துவிகங்களையுபயோகித்துப் பலனருந்தும். எனவே, சிவசத்தி உடனிருந்து இயக்காவிடில், சேதனசேதனப் பிரபஞ்சங்கள் அசைவற்றிருந்து விடுமென்பது கருத்து. ஆதலால், ஆங்காங்கிருந்து தத்துவசத்திகளை இயக்கித் தொழிற்படுத்துங் காரணத்தினால் "அவனன்றியோரணுவு மசையாது" என்பது முதலிய ஆன்றோர் பிரமாணவுரைகளும், "அசேதனம் ஜகத்விப்ராஸ் சேதனப்ரோணம்விநா" என்பது முதலிய ஆகமப்பிரமாணவுரைகளு மெழுந்த உண்மையை விளக்குவனவாயின.

இவ்வாறன்றி அந்தப் பிரமாணவுரைகளுக்கு "கடவுளே நேரிடநின்று, நன்மை தீமைகளாகிய சகலசெயல்களையுஞ்செய்விக்கிறார்" என்று பொருள்கொள்ளில், மேலேவிவரித்து விளக்கிய தோஷங்களெல்லாம் கடவுண்மேலேறி, அவரது மகாபரிசுத்தத்தன்மையை யழிக்குமென்பதுந்தவிர, நியாயப்பொருத்தமின்றி, அத்தகைய கொள்கையை யவலம்பிக்கும்மதம் கேவல ஆபாச மதமாமென்றும் அறிவுடையோரால் தள்ளப்படுமென்பது முணரத்தக்கது. சிவசத்தி உடனிருந்து இயக்குமுண்மையைச் சுருதியும் மிகவழகுறப் பிரகாசப்படுத்தும். என்னை? தைத்திரீயோபநிஷத்தில்:

"இதம்ஸர்வமஸ்ருஜத:":-இவையனைத்தையும் (அவர்) சிருட்டித்தனர். (தைத்: உ. சா.)

"தத்ஸ்ருட்வாத தேவாநுப்ராவிஶத்"—அதனைச் சிருட்டித்து அதனுட் பிரவேசித்தனர். (தைத். 2. சா.)

தத்துவங்களைச் சிருட்டித்து அவற்றினுள் பிரவேசித்ததாகச் சுருதிகூறுகின்றது. (இச்சுருதியினால், பிரபஞ்சம் மாயாகற்பிதம் (Delusion) என்பார்கோள் மறுக்கப்படுகின்றது. அநுப்பிரவேசித்தனர்? என் அநுப்பிரவேசித்தனர்? தத்துவ சத்திகளை யியக்கித்தொழிற்படுத்தவாம். அநுப்பிரவேசித்து இயக்குதற்குமுன் தத்துவங்கள் செயலற்றிருந்தன என்பது கருத்து. இவை போன்ற அரிய வேதாகமமாதி பிரமாணவுரைகளின் நுட்பக் கருத்துக்களை ஊகித்து உண்மையுணர்தல் வேண்டும். நிற்க, "தத்துவதாத்துவிகங்கள் ஒன்றையொன்று பிரேரித்துங் காரியப்படுத்தியும் பிரபஞ்சத்தை நடைபெறச் செய்யும் என்றும், "நியதி" என்னுந் தத்துவமொன்று இடையிலிருந்து கன்ம பலன்களை ஏறுமற்குறையாமல் சரிவரப் பகுத்துச் செலுத்தும் என்றும் "ஏன் சொல்லல்வேண்டும்? பரம்பொருளாகிய கடவுள் தாமே நேரிடைக்கலந்து நின்று பிரபஞ்சத்தை நடத்தி, நல்வினை தீவினைகளின் வழியாக, அவரவர்கன்மபலன்களைத்தாமே வருவிக்கின்றார் என்று கொள்ளுவதில் விரோதம் என்னை?" என்று வினவில் கூறுவாம்.

கன்மபலன்கள் (Cause and effect) ஏது - பயன்ரூபமாக ஆங்காங்கிருந்து இயல்பிலுண்டாகுமுறை மேலேவிளக்கினும். இனி, தத்துவங்கள் ஒன்றையொன்று பிரேரித்தற்கு நியாயம் வருமாறு: பரம்பொருளினியல்பு "ஸூக்ஷ்மாத் ஸூக்ஷ்மதரம்" "குஹ்யாத் குஹ்யதரம்" என்று சுருதிகளில் கேட்கப்படலால் பரமசூக்ஷ்மமாயுள்ள பரம்பொருள், மிகுந்த தூலமாயுள்ள பிரபஞ்சத்துடன் நேரிடைக்கலந்து நின்று நடத்துதல், அவ்விருபொருள்களின் இயல்புக்கு இயலாதாம். சூக்ஷ்மாதி சூக்ஷ்மப்பொருள் தூலாதி தூலப்பொருளைக்காரியப் படுத்தவேண்டில், இடையில் சூக்ஷ்மகருவிகளை யேற்படுத்தி அவற்றுடனியைந்து நின்றே காரியப்படுத்தல் வேண்டும். திட்டாந்தம்: ஆன்மாவானது தூல தேகத்தைத் தானே நேரிடைக்கலந்து நின்று ஏன் இயக்கலாகாது? அது, இந்திரிய அந்தக்கரணாதி சூக்குமகருவி கரணங்களின்

வழியாகவே யியக்கிநடத்துகின்றது. ஏனெனில், ஆன்மசூக்ஷமதரப்பொருள். அது தூலதரப்பொருளாயுள்ள தேகத்துடன் கலக்கவேண்டில், சூக்குமகருவி கரணங்களின் வழியாகத்தான் கலக்கக் கூடும். ஆதலினாலே தான் தூலவுடல் சூக்குமகரணேந்திரியங்களினால் நடத்தப்படக் காண்கின்றோம். வேறொருசாமானிய திட்டாந்தத்தினாலும் இவ்வியல்பின் உண்மை நிலையை எளிதில்விளக்கலாம். என்னை? நீர்கனத்தவஸ்து, எண்ணெய் மிக லேசானது. எண்ணெய்யை நீரில் விட்டால் மேலே மிதக்கின்றதன்றி கலப்பதில்லை. எண்ணெய் நீருடன் கலத்தற்கு, "ஆல்கொஹால்" என்னுஞ் சூக்குமதிரவப்பொருளுடன் எண்ணெய் கலந்தால், அப்போது அது நீருடன் எளிதிற் கலக்கின்றது. இதுபோலும்—பர - அபரவஸ்துக்களிடத்தும் உண்மை யியல்புகாணல்வேண்டும். இந்நியமம் எற்றுக்கென்னில், அது பொருள்களுக்கு அனாதியே யேற்பட்டுள்ள தர்மமாதலால், சங்கை செல்லாமையுணர்க. சகச்சிருட்டியில் இயல்புமாறி எதுவும் நடவாது. அதுபோலவே பரம்பொருளிடத்தும் வைத்து உண்மைகாணல் வேண்டும். இந்த இயற்கைநியாயத்தினாலே தான் தூல - சூக்கும - பரரூபங்களாகத் தத்துவங்களையமைத்து, மகாமகிமை தங்கிய இயந்திரிகளாகுஞ் சிவசத்தியானது, அத்தத்துவங்களினுள் "அனுப்பிரவேசித்து" நின்று சேதனாசேதனப் பிரபஞ்சங்களை யியக்கி நடத்து முண்மை, நமதரிய வேதாகமங்களில் (Revealed) விளக்கப்பட்டுள்ளது அன்றியும், பரம்பொருள் நிஷ்களமாகிய தமது சொரூப நிலையிலிருந்து சிருட்டியாதிகிருத்தியங்களைச் செய்யமுடியாது. ஏனெனில், நிஷ்களம் சத்திகளெல்லாம் அடங்கி நின்றநிலை. அடங்கிநிற்குஞ் சத்திகளால் என்ன கிருத்தியநிகழும்? ஆதலால், சத்திகள் வெளிப்பட்டே பஞ்சகிருத்தியம் நிகழாநிற்கும். சத்திவெளிப்பட்டநிலையே சகலம் அல்லது, தடத்தநிலையெனப்படும். சகலம்—கரசரணாதி அவயவங்களுடன் கூடிநின்ற அற்புதத்திருவுருவமாம். சிவசத்தியே பரமசிவத்திற்குக் கரசரணாதியவயவங்களாயமையும். சத்தியின்வடிவம் ஞானம்.

"சத்திதன்வடிவே தென்னில்தடையி
லாஞானமாகும்."—(சித்தியார்)

சிக்கனன் என்றதும் இவ்வுண்மைபற்றியேயாம். சித்—ஞானம். கனம்—மேனி—உருவம். பரமசிவம் அங்ஙனஞ்சகளத்திருமேனி கொண்டருளினதினலேதான் ஆன்மாக்கட்குக் கதிமோக்ஷமுண்டாகக்காரணமாயிற்று. தனுகரணபுவனபோகங்களும், வேதாகமசாத்திராதிகளும், தபசு—யோக—சித்திகளும் மோக்ஷசாம்பிராச்சிய சகலபாக்கியங்களும் ஆன்மாவுக்குண்டானது, மகாமகிமை தங்கிய நடத்த திருக்கோலமாகிய அக்கருணையின் வடிவினலேயாம். பிரமாணங்கள்:

"ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தம்ஸர்வதத்வானும்
லோகஸ்யோத்பத்திகாரணம் |
யோகினமுபகாராய ஸ்வேச்சயாசிந்திதப்ஸிவ:||" =

சகல தத்துவங்களின் சிருட்டியின் பொருட்டும், சகல லோகங்களின் உத்பத்தியின் பொருட்டும், சகல லோகங்களின் உத்பத்தியின் பொருட்டும், யோகிகளுடைய தியான பூசைகளுக்கு உபகாரமாம் பொருட்டும் சிவம் சுவேச்சையாகச் சங்கற்பஞ் செய்தனர். (சங்கற்பஞ்செய்து, தமது சத்தியின் வழியாக சகலத்திருவுருவங் கொண்டருளினர் என்பது திவ்வியாகமப் பிரமாணம்.) முக்திக்கு ஞானமே காரணம். ஞானத்திற்கு உபாசனை காரணம். உபாசனை அதாவது, வழிபாடு இல்லாமல் ஞானம் வரமாட்டாது. வழிபாடு (உபாசனை) சகலத்திலேதான் நிகழ்த்தமுடியும். இவ்வுண்மையியல்பின் பொருட்டே நிஷ்களம் சகளமாய் வந்ததென்பது சாத்திரநிச்சயம்.

"யோகினஞ்சயதீனஞ்ச—த்யானினம்
மந்த்ரிணம்ததா | த்யானபூஜாநிமித்தாயா
நிஷ்களம்ஸகளம்பவேத்||" =

யோகிகளுடையவும், தியானிகளுடையவும், மந்திரிகருடையவும், தியானபூசைகளின் நிமித்தம் நிஷ்களம் சகளமாய் வரும். (வாதுளம்)

"சிவன்சகளத்துற்றான் நினைக்கருச்
சித்துய்யநேயர்கள்"—(சிவதருமோத்தரம்)

என்னும் பிரமாணங்களால் உண்மை மிகத்தெளிவாகும். ஞானத்திற்கு உபாசனைவேண்டப்படுமென்பது.

"ஜ்ஞானோபாஸனகர்மாணிஸாபேக்ஷாணி

பரஸ்பரம்" = கர்மம்—உபாசனை—ஞானம் ஆகிய மூன்றும் முறையே ஒன்றையொன்றபேக்ஷித்து நிற்பனவாம்" (ராமகீதை.) என்னும் பிரமாணத்தாலும் நன்கு விளங்கும். உண்மை யிங்ஙனமிருத்தலால், "ஞானம் ஞானம்" என்று வீணே சொல்லிக்கொண்டு, அதற்கு வழியாயுள்ளகிரியோபாசனைகளைக் கைவிட்டுக் காலங்கழிப்பார்க்கிலே பரிதாபமாவதறிக. இந்த நியாயங்களால் சகளோபாசனை யொன்றே ஆன்மாவுக்கு இன்றியமையாப் பெருந்துணையுந் தெப்பமுமாயிருந்து, சம்சாரசாகரத்தைத்தாண்டுவித்துப் பரமானந்தப் பெருவாழ்விற் சேர்க்கவல்ல பரமோபகாரியாமென முடிதலால், விவேகிகளானோர், உபாசனையிலுறுதியாய் நின்று, அதன் வழியுண்டாமனுக்கிரக விசேஷத்தால் மேலோருறவும், ஞானநூற்றெளிவும், திருவருண்ஞானப் பேறுமடைந்துய்க வெனத் திருவருளைச் சிந்திப்பாம்.

"நல்லாரிணக்கமும் நின்பூசைநேசமும் ஞானமுமே
யல்லாது வேறு நிலையுளதோ!"—(பட்டினத்தடிகள்.)

சிருட்டியில் மயக்க நீங்குங்கால், அதனுபகாரவியல்பு விளங்கவரும். வரவே, சிருட்டிப்பொருள்களை முறையுடனுபயோகித்துப் பயன்பெறும் நல்லறிவுதிக்கும். உதிக்கவே, அத்தனையுமுதவியுபகரித்துவரும் பரம்பொருளின் கருணையும் நோக்கமும் இனைத்தெனத் தோன்றும். தோன்றவே, பரம்பொருளின் அனுக்கிரகமின்றிக்கதிவாரா வுண்மை விளங்கும். விளங்கவே அனுக்கிரகப்பேற்றின் பொருட்டுப் பரம்பொருளுபாசனையில் இச்சையெழும். ஆதலால், ஆரம்பத்தில் விளக்கியமுறையில் சிருட்டியினுண்மையை விசாரித்து மயக்க நீக்கிக்கொள்ள வேண்டுவது நம்கடனாவதறிக. சுபம்.

முற்றிற்று.

C. M. அரங்கசுவாமி நாயகர்.

பதிபசுபாசத்தொகை. *

பவளநிறத் தானைமுகன் பாத நினைப்பாம்
பவளமறுப் பானவனன் பார்க்கு. (௧)
சிவனை நிரஞ்சனனைச் சின்மயனைச் சீவன்
பவமறுப் பானைநினைப் பாம். (௨)
இரவிக் கொளிபோ லிறையொடுறை வானைப்
பரவிப் பணிவாம் பதம். (௩)
நந்திபத நந்திமா காளரெழு வர்யாவர்
தந்திருத்தா ளும்பணிவாஞ் சார்ந்து. (௪)
பதிபசு பாசந் தொகுத்துப் பகர்வா
மெதுகதியென் பார்க்கெளிதி லே. (௫)
பல்லுயிர்க்கு மேக னமலன் சிவன்பதியப்
பல்லுயிர்க்கு மீசன் பதி. (௬)
உடலொலியின் மூல வொலியுறைதல் போலக்
†கடவுளுயிர் தோறுமுறுங் காண். (௭)
ஆதாரம் வேர்மரத்துக் கீச னனைத்துயிர்க்கு
மாதாரம் வேர்க்குமர மன்று. (௮)
ஆகஞ் சடங்கா ணணுவறியா ‡ திவ்விரண்டின்
யோகஞ் § சிவனலென் றோர். (௯)
கருமஞ் சடம்பலத்தைக் காட்டாது காட்டு
நிருமல னென்றே நினை. (௧௦)

---

* குறிப்பு:—இவ்வரியநூல், ஸ்ரீமான் பால்வண்ணமுதலியார் அவர்களால் மதுரை தமிழ்ச்சங்கத்துக்கு அனுப்பப்பட்ட சாத்திரக்கொத்து என்னும் ஏட்டுப் பிரதியினின்றும் எடுத்து எழுதப்பட்டது. இந்நூலாசிரியர் இன்னாரென்று புலப்படவில்லை. ஆயினும் முப்பொருள் உண்மையை அதிகமாகச் சுருக்கியும் விளக்கியுமுள்ள பெருமையினை உடைத்து இந்நூல். J. M. N.

† 'கடவுளுரை' யென்றும் பாடம். ‡ 'திவ்விரண்டும்' என்றும் பாடம்.
'சிவன் பாலன்' என்றும் பாடம்.

சடமாயை தானே சமையா தனுவுங்
கடவுடரு வான்வினையைக் கண்டு. (கக)

வருத்திய நல்லன் மருத்துவனே * யார்க்கு
நிருத்தனையிவ் வாறுநினை நீ. (கஉ)

உதவி யிரவி யுலகுக் கிரவிக்
குதவி செயுமோ வுலகு. (கங.)

இவை பதிதேரிசனம்.

ஆகஞ் சடந்தா னியங்கா ததனையூர்
பாகன் பசுப்பலன் றுய்ப் பான். (கச)

பொறியுமுயி ரல்லப் பொறையுடனு மல்லை
வறிவே யுயிரொன் றறி. (கரு)

உறக்கத் துணரா வுடலும் பொறியு
முறக்கமு மோரு முயிர். (கசா)

புண்ணியத்தாற் பாவத்தாற் புண்ணியபா வத்தானு
நண்ணுமுயிர் † கீழ்மேல் நடு. (கஎ)

இவை பசுதேரிசனம்.

யானென் செருக்கா லிருவினையா மச்செருக்கு
‡மூணமலத் தானு முயிர்க்கு. (கஅ)

செம்பிற் களிம்பென்னச் சிவனொடுற் றேதிமிர
§நம்பனைக் காட்டாது நள். (கக)

இவை பாசதேரிசனம்.

பரிபாக மாகவிருட் பாசமுடை யூனை
யருவுருக்கு மாவிவிருப் பற்று. (உ0)

அப்பொழுது தேசிகனை யாவேசித் தேயமல
னப்பழுதை நீக்குமரு ளால். (உக)

‖நீங்கவரு ணீங்காதே நின்றசிவங் கண்டாவி
யோங்கியபே ரின்பத் துறும். (உஉ)

இவை யனுக்கிரகம்.

¶ஆக்கைசிறை யென்றமலத் தாதரவுற் றூர்க்கிந்த
வாக்கை யறைக மதித்து. (உங)

---

* 'யற்கு' என்றும் பாடம். † 'மேல்கீழ்' என்றும்பாடம். ‡ 'மூலமலத்' என்றும் பாடம். § 'நம்பனைக்காட்டாதுயிரினள்' என்றும் பாடம். ‖ 'நீங்க விரு ணீங்காதே நின்ற சிவன் கண்டாவி' என்றும் பாடம். ¶ 'ஆக்கை சிறையென்றமலனுதரவுற்றூற் கிந்த' என்றும் பாடம்.

விடம்பர்க் குரைத்தார் விழுவர்கீழ் மேலா
யடைந்தார்நல் லார்க்கறிவித் தார். (உச)

இது பக்குவாபக்குவம் பார்த்துணர்த்துக வென்றது.

இந்தவியலைத் திரிவி னின்றியுணர்ந் தார்க்கிருண்ட
பந்தமறும் வாய்த்துறுமின் பம். (உரு)

இது நூலுணர்ந்தார் பலம்.

பதிபசுபாசத்தொகை முற்றும்.

S. பாலவண்ண முதலியார்.

சமாச்சாரங்கள்.

உத்திரமேரூர் சைவசித்தாந்தசபை:—பிரமாதீச ஆடிமீ 24உ (8-8-13) சுக்கிரவாரம் இச்சபையாரால் காலை 9-மணிக்கு தமிழ்வேத பாராயணத்துடன் கிராம பிரதக்ஷணமும், 10-மணிக்கு மகேசுரபூசையுடன் மாதுஸ்ரீ ஆ. இரத்தினம்மாள் பொருளுதவியால் சுமார் 100-ஏழைகளுக்கு அன்னமளித்தலும், இரவு 7-மணிக்குமேல் ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் சரித்திரப் பிரசங்கமும் இடையிடையே தமிழ்வேத பாராயணத்துடன் நடந்தேறின.

***

ஸ்ரீசுவர்ணாம்பிகை சைவசித்தாந்தசபை, சேலம்:—இச்சபையின் 14-வது வருடப்பூர்த்தி அறிக்கைப்பத்திரம் ஒன்று சபையின் காரியதரிசி பிரமஸ்ரீ. கிரிவாச குருக்கள் அவர்களால் அனுப்பப்பெற்றேன். சபையின் நோக்கங்கள் சைவசித்தாந்தத்தை நிலைபெறச் செய்வதேயாகும். இத்தகைய சபையினை நிர்வகிப்போர் யாவரும் ஆதிசைவராக இருப்பதைக்காண பிருதியும் சந்தோஷத்தைத் தருகின்றது. இச்சபையை ஆதரிப்போர் விடாமுயற்சியும் வியக்கத்தக்கதாக உள்ளது. சைவசித்தாந்த மகாசமாஜ நிர்வாகசபையில் ஒருவராய சேலம் பிளீடர், ஸ்ரீமான். ஹர. ஷண்முக முதலியார் இச்சபையின் உபந்நியாசகர் எனின் இச்சபையின் மேன்மையைச் சைவ உலகத்திற்கு நான் கூறவேண்டுவது யாதுமில்லையென்று எண்ணுகிறேன்.

திரிபதார்த்த லட்சணம், சித்தாந்தம்:—இவ்விரண்டு நூல்களும் "சைவசூக்குமார்த்த போதினி" பத்திராதிபராகிய யாழ்ப்பாணம் வேலணை ஊர்காவற்றுறை, செ. கனகசபாபதி பிள்ளையவர்களால் வெளியிடப்பட்டன. முதற்புத்தகத்தில் பதிதரிசனம், அவஸ்தை தரிசனம், பசுதரிசனம் ஆகிய விஷயங்களைத் தர்க்கயுக்திக்கிசைய வினுவிடை முகத்தால் விளக்கிக் காட்டுகிறது. இரண்டாவது புத்தகத்தில், வேதாந்த சித்தாந்தமென்னும் இரண்டின் சம்பந்தத்தைத் தெளிவுபெறச் சுருக்கமாக விவகரிக்கிறது. ஈண்டு வேதாந்தமென்பது யோகப்பெயரா யெடுத்துக் கூறும் வேதத்தின் முடிவாகிய உபநிடதங்களையாம். உருடிப்பெயரா யெடுத்துக்கூறும் ஏகான்மவாதத்தைச் சாதிக்கும் வியாசசூத்திரமன்று.

***

1913ஆம் ஜூலைமீ 5உ சனிக்கிழமை மாலை 5½ - மணிக்குமேல் சென்னைத் தங்கசாலை வீதி, அருணாசலேஸ்வரர் வசந்த மகா மண்டபத்தில் ஷை சமாஜத்தின் அக்கிராசனர் ஸ்ரீமான். S. சச்சிதானந்தப் பிள்ளை B.A., அவர்களால் "முத்திநெறி" என்னும் விடயம் உபந்நியசிக்கப்பட்டது.

***

1913ஆம் ஆகஸ்டுமீ 10உ ஞாயிற்றுக்கிழமை சைவசித்தாந்த மகாசமாஜத்தின் கௌரவ உபந்நியாசகர் ஸ்ரீமான். திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் அவர்களால், சென்னைத் திருமயிலை வன்னிய சத்திரத்தில் "திருஞானசம்பந்தர் பிரபாவம்" என்னும் விஷயம் உபந்நியசிக்கப்பட்டது.